

»Rad, zelo rad, ampak stvar je taka, da res moram iti. Naravnost v telovadnico. Hvala. Najlepša hvala, gospod.«

Nato sva si segla v roke. In si povedala traparije, ki so v navadi. In vendarle mi je postalo hudičevo tesno pri srcu.

»Pisal vam bom, kako mi gre, gospod. Glejte, da boste kar najhitreje okrevali!«

»Zbogom, fant!«

Ko sem zaprl vrata in se obrnil, da bi se vrnil v dnevno sobo, je zavpil nekaj za menoj, vendar ga nisem mogel natančno slišati. Skoraj prepričan sem, da je zavpil: »Želim ti srečo!« Upam pa, da tega ni storil. Hudiča, upam, da ni. Jaz bi nikdar nikomur ne zavpil: »Želim ti srečo!« Če natanko premisliš, je to nekaj strašnega.

(Odlomek iz romana »Ulovi me v rži«)

Prevedla Mira Miheličeva

LISTI IZ MLADE FURLANSKE LIRIKE

POLDAN NA GROBJU

Novele Cjantarute

Zemlja puhti
na grobju
proti poldnevu.
In tanke niti
burje
se razpredajo
med gomilami,
Škrjanček
se vzpenja kvišku
in moli
k soncu.
In mrtvi
ga spremljajo.

LISTI

Novele Cjantarute

Raztreseni
pozlačeni listi,
ki jih seje
vzdolž poti
raznežena luč
septembra.
V srcu tegoba
kot od teže bremena
se razblinja
in življenje
se sprošča
v jasnini;
list
na septembrski poti.

MED ŽIVLJENJEM IN SMRTJO

Dino Virgjli

O starka, oškropljena z blagoslovljeno vodo,
potegni si ruto na oči,
da pogasiš luč mladenke!
Pomlad že zeleni na križpotju
tam zadaj za brajdo
in buta na lesu v vrtu,
otroci pojó na svetlem dvorišču.
Potegni si ruto na oči,
ne misli na pomlad,
ko te srce boli na smrt!...

SAMI

Dino Virgjlj

Nobene pesmi v tisti hoji brez počitka,
ko se je delala senca pod kolesi,
ko si hodil vštric kot prijatelj.
Nobene pesmi ob žetvi tam doli pri svetem Petru,
ko je s soncem odprta njiva v ozadju
ali se orje živa zemlja z rokami.

Smo najprvo Furlanija in nič drugega!...

Kdo kliče? Kri utripa ko gnojna rana...
Mati, ne joči, pusti, da grem,
oče, počakaj za hip na pragu,
kakor prvič naj te poljubim, draga,
pod stebriščem na dvorišču...
Solze in senco molka v očeh...

NJEGOVI TOVARISI

Lelo Cjanton

Rdeče lise stopajo v štacuno
z žalostnimi oknicami
in se sklanjajo na pulte
in na orodje, v kote nametano,
tjavdan na kupe —
kakor ta, ki trpi.

Spomnili so se delavci na starca,
tovariši njegovi,
nihče ni med pogrebom ostal na delu:
ne tečejo jermeni danes,
— ki tekli vse dni so veseli —
in tudi stroji so bolj črni...
Umrl je Sandri Micut!

Fantje brez učenika so ostali!
Ne bodo več, pri delu, na ramenih
tiste roke očetovske čutili!
In starci, ki so bili z njim na vasi
dečaki, stopajo za njim počasi,
sami in sivi.

Zbogom Micut! Polagajo te v zemljo!
In s krampom in lopato ti brkljajo
okoli krste.
Nad teboj pa obroč srebrn se vije
od glav tovarišev...
Zbogom Micut!
Zakaj pa obliča položili
niso ti v krsto?

POGREBNA ŽALOSTINKA

Lelo Cjanton

Kaj delajo ti ljudje ob tej krsti?
Jočejo!
Pa si zares umrl, dedek?
Preden so te položili na te plohe
si bil gotovo tam na polju,
velik in molčeč pod lepim soncem:
kralj na polju si bil,
s krono iz znoja!

Dedek, pojdiva od tod, kjer vse kriči,
pojdiva na vrt!
Podaj mi roko
ko takrat, ko sem bil še otrok,
in izberi mi najlepši grozd s svoje trte.

Prevedel Alojz Gradnik